

UJ FOLYAM. VI. KÖTET

10. SZÁM.

BUDAPEST, 1888. SZEPTEMBER 2.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: IV. ker., Kecskeméti-utca 6. szám (Pallas irodalmi és nyomdai részvénytársaság).
Előfizetési árak: egész évre (két kötet) 8 forint; félévre (egy kötet) 4 forint; negyedévre 2 forint. *Egyes szám* ára 16 krajczár.

SÍRYA-VIGADÓK.

— Regény. írta Szabó Endre. —

(10. közlemény.)

VI.

— Egy-két szó tán mégis igaz, — nevetett hamisan Graczióza, — oh nekem jó spionjaim vannak. Azt is tudom, hogy hívják azt a kisasszonyt... azt is tudom, hogy a napokban itt volt Budapesten.

— Ah! — nevetett zavarában Verpeléti, — milyen szószátyár az a Paszternák — —

— Aha! tehát csakugyan igaz — —

— Igaz, hogy itt jártak szüleim — s magokkél hoztak «egy kisasszonyt», — tette hozzá akadozva Verpeléti, félig kelletlen érzéssel, félig megkönnyebbülten, hogy sikerült azt a «kisasszonyt» megtagadnia.

— Valami szegény rokon?

— Nem; nem rokon — —

— Annál gyanusabb.

Graczióza úgy tett vele, mint a macska az egérrel: játszott vele, de nagyon vigyázott rá, hogy el ne szalaszsa, s el volt rá tökéltre, hogy ez alkalommal menthetetlenül «megeszi».

Verpeléti pedig látta, hogy ezuttal végkép le kell számolnia «egy kisasszonynyal», de ez nem okozott neki olyan nagy nyugtalanságot, mint képzelte volna.

Egy kis ideig szünet állt be. Úgy néztek egymásra, szólanul, csak a szemek, mosolygásaik beszéltek.

— Annál gyanusabb! — suttogott Graczióza, ismételve ezt a vádat, miután még nem kapott rá mentegődő feleletet.

— Graczióza! — hajlott lejjebb Verpeléti az ő égő arczával a Graczióza lángoló arca felé, — ne legyen neked semmi gyanúd... ha azt akarod, hogy — —

— Azt 'akarom, azt! — suttogott pihegve és még mindig csábosan mosolyogva Graczióza s hevesen szoritotta meg a Verpeléti kezét.

Ebben a pillanatban kocsi robogott az erkély alá s ott megállott. A szerelmes pár felrezzent, letekintett. A bérkocsiból Karbunkuluskövy Adolár ugrott le nagy hetykén s besietett a kapu alá.

— Ni, az «Adolár gyerek», — szólt meglepetve és némi boszankodással Graczióza.

— Engemet keres, — magyarázta Verpeléti, felállva és megkopogtatva az erkély-ajtót, hogy nyissák ki.

Van der Manderné meglepetve nyitotta ki az erkély-ajtót: «Ni csak ni, hát itt volt valaki?»

Graczióza kipirultan lépett be a terembe az elsiető Verpeléti után s minthogy a társaság oda bent már meglehetősen unott hangulatban volt, Graczióza elővette a hegedűjét és mulattatni akarta a társaságot,

de tán inkább azért, hogy diadalmi indulót húzzon a nyert csata után, és rákezdte, hogy: «Ej, haj, nem bánom, — nekem is van virágom», — aztán mikor az inas kinyitotta az ajtót Verpeléti és Karbunkuluskövy előtt, pajkosan átcsapott az ismert operette-dallamba:

*«A kinek nincs jó guzdája,
Jöjjön ide a vásárra,
Jöjjön ide, jöjjön ide».*

Karbunkuluskövy Adolár nem akart szégyenére válni az ő protektorának s belépve a terembe, olyan módos bókot vágott, hogy becsületére vált volna bármely táncz-mesternek: előbb a bal-lábával kaszált félre, megállt azon s a jobb lábával hozzá kanyarodott, összepattantva a bokáját, fejét levágta meghajtás végett, balkezét kissé hátra tartotta a fényes czilinder kalapjával, jobb kezével pedig vitéz-kötést kanyarított maga elé, s mikor Verpeléti Dénes bemutatta őt a társaságnak, hogy «Karbunkuluskövy Adolár, a ki szíves volt a bazar rendezésében a sajtó-ügyet magára vállalni», Adolár mosolyogva, negédesen hajtogatta magát jobbra, balra, minden csoport felé, kezet csókolt a házi asszonynak és rendkívül boldognak érezte magát, mikor a házi kisasszonyok elébe léptek és kezet nyújtottak neki:

— Isten hozta, Karbunkuluskövy úr, — nagyon örülünk.

Szerényen, mégis uri eleganciával lépett Paszternák elé, a ki egy zsöllyeszéken ülve kiáltott neki oda, hogy «jó napot, Adolárkám!» — majd a többi urak elé, a kik már őt mind ismerték innen-onnan s a kik közül nem egy még abban a kitüntetésben is részesítette őt, hogy kezet nyújtott neki, mely kisebb-nagyobb szíves-ségek tapasztalatára a derék Adolár nyomban el is határozta magában, hogy azokért igen hálás lesz és a papájánál az illetők részére perczent-leszállításokat fog kieszközölni.

A bemutatások után Karbunkuluskövy csakugyan számot akart adni küldetése eredményéről, de úgy tapasztalta, hogy épen csak Van der Manderné hallgatja, ám azon is meglátszott, hogy csak kénytelen-kelletlen publikum, ugyanazért sietett rövidre fogni jelentését és nem bánta, mikor Paszternák gróf oda intette a kezével, s azt mondta, hogy «jól van, Adolárkám, jól van; ezt már egészen magára bizzuk; maga ügyes ember, majd elvégez maga mindent a legjobban».

Azon közben a társaság oszlani kezdett. Pimpineila és Graczióza még egy hevenyészett czimbalom- és hegedü-versenyvel igyekeztek a társaságot visszatartani, de úgy látszott: mindenkinek volt még imitt-amott valami találkozója vagy ilyesforma.

Nehéz szívvel bár, de távoznia kellett Karbunkuluskövynek is, miután látta, hogy már csak egyedül maradt a házi asszonynyal, mivelhogy a két házi kisasszony is abba hagyta már a muzsikálást és Verpeléti meg Csenevey gróf társaságában elvonultak valahova az erkélyre.

A házi asszony a bucsuzásnál szíves volt Adolárnak azt mondani, hogy «máskor is legyen szerencsénk», és a még tőle kitelt legbájosabb mosolylyal tette hozzá, hogy nagyon, de nagyon örült az ismeretségnek, hogy már régebben ismeri Karbunkuluskövy urat, mint jeles lovaglót stb., stb. — Adolár, ha már fel nem szedelődött volna a távozásra, a legkészebb örömmel maradt volna még s nem lehetetlen, hogy megkisértette volna a még mindig kaczer és «érdekes» asszonyt Lipi papától elcsábítani; így sem távozott egy olvadékony pillantás nélkül, a mely Van der Manderné részéről egészen kellő méltányolásban részesült egy a körülményekhez képest lehetőleg kedves mosoly alakjában.

Mikor Karbunkuluskövy az utcára ért, nagy dicsőségének és boldogságának mivoltában nem tudta hova lépjen s merre térjen! Ebben az exaltált állapotban haza menni tékozlás lett volna; — nem is cselekedte azt, hanem rohant egyenesen a «Hat kilós libamájhoz» címzett kávéházba, a hol a terézvárosi előkelőség üti egész délutánonkint a kalabriászt, s ott egy óra alatt nemcsak a fiatalság irigységét sikerült neki egész a köpködésig felébreszteni, hanem az idősebbek bámulását is egész a «tysz-tysz!» felkiáltásokig kiérdemelni.

A Karbunkulus-család ez este fiastól együtt csak késő éjfélkor jutott hozzá, hogy nyugalomra hajtsa fejét, s Adolár akkor is csak hajnal felé tudott elaludni.

VII.

Verpeléti Dénes késő este ért haza s még akkor sem feküdt le mindjárt. Ott felejtette magát a sötétben egy karos székben. A mai nap eseményein gondolkozott.

A Van der Manderék szalonjában időzött gondolataival a legtöbbit. Úgy érezte, mintha rendkívül boldog volna a Graczióza szerelmével. Aztán nagyon szégyelte magát, hogy nem mer haza, Laposköre gondolni, hogy valahányszor haza szállt fegyelmetlen gondolata, mindig daczosan kapta azt onnan vissza s visszaerőszakolta megint Gracziózához.

Megkérdezte magától, hogy hát csakugyan olyan gyáva lenne ő, hogy a saját gondolataitól is fél? Eh, most már csak azért is megbirkózik velök. Tessék: gondoljunk hát haza!

De megint csak igyekezett magát megcsalni. Szüleivel minden nehézség nélkül tudott foglalkozni, hanem

a mint megjelent előtte Évike, attól mindig el-elfordult. «Eh, hát mit félek tőle? csak azért is rá gondolok! Úgy is át kell ezen esni!»

Aztán folytatta maga-magának a megcsalását, hazudott maga-magának s minden hazugságát elhitte.

A lelkiismeret se különb bíró, mint a közönséges törvénybíró: azt is csak úgy meg lehet vesztegetni.

A Dénes lelkiismerete következőleg tárgyalt és ítelt:

Voltaképen ámitottam magamat is, Évát is: (közbeszól a tanú, a *Szív*: már «Évát! mert így kiejtve roppant közönséges ez a név!») ámitottam magamat is, őt is, midőn azt képzeltem, hogy szeretem őt. (Közbeszól a tanú, a *Szív*: «Nemcsak képzelted, hanem úgy is volt, mondtad is! — elfelejtetted a tó partját? a juhar-fák vidékét?») No, hát mondtam, mondtam, de rosszul tettem, hogy mondtam. Egyébiránt nem szentírás az, a mit az ember egy fiatal libácskának mond. Azt ugyan mondtam neki, hogy szeretem, mert akkor olyanformán voltam hangolva; de most, ha találkoznom vele, azt mondanám neki, hogy felejtjük el az egészet, gyerekség volt az egész... (A *Szív*: Szép, hogy legalább elpirúlsz, mikor így beszélsz. De hiába is állítod, hogy ezt, azt mondanád neki, mert nem mernél te most ő vele találkozni, úgy elfutnál tőle, mint valami ijesztő kísértettől, te rossz ember!) Mert ugyan micsodás is az az Éva? hát nem lesz ő boldogabb valami olyan egyszerű falusi emberrel, mint a milyen ő maga: valami adóhivatalnokkal, só-hivatalnokkal? Persze: az ő szerelmét is az éleszthette olyan nagyra, hogy Verpeléti Dénes előkelő, gazdag fiatal ember. (A *Szív*: Oh, beh szemérmetlenül hazudsz... rá gálmazol!...) No hát ha nem úgy van is: ő nem veszt semmit, akad ott vőlegény elég, hiszen igen szép leányka, de Gracziózával összehasonlítani még sem lehet. Milyen elegans, milyen szellemes, milyen jó modorú, finom ízlésű Graczióza!...épen egy előkelő, gazdag embernek való feleségül... (A *Szív*: Hát az nem jut eszedbe, hogy inkább Graczióza az, a ki a vagyonodért szeret?) Oh, persze! Hiszen mágnásokba válogathatna... Ah, Graczióza, Graczióza!

Denique: az elvetett koczka Évikének vakot, Gracziózának hatot mutatott.

Csakhogy most már csakugyan el kell külföldre utazni, — gondolta Dénes, — mert még megint el találnak jönni Laposkőről, és — a mi még kényesebb dolog — Graczióza siettetni találja az eljegyzést, esküvőt, hát aztán mit mondjon ő haza, Laposkőre?

...Szökni készült a nagy boldogsága elől, abban bizakodván, hogy majd az idő valahogy kiegyenlíti ezeket a kellemetlen ellentéteket.

Meg kell tenni a külföldi útát. Hanem — hm! — megint Salamon bácsihoz kell fordulni egy kis «atyai áldásért», mert a «Külön-Kolbász-Kaszinóban» megint olyan eset fordult elő, hogy az ő útra-valójával gróf Paszternák Alkibiadesz és Csenevey Pepi indulnak el a jövő héten orosz-lán-vadászó útra.

«Ej, beh jó, hogy Karbunkuluskövy Adolár olyan nagy ragaszkodással van hozzám. Jó gyerek, fájín gyerek... Nem is igen látszik rajta, hogy zsidó... a füle egy kicsit nagy, de az orra... az orráról senki sem mondaná... sas orr, hát sas-orr! az ő-s-magyarok is mind sas orrúak voltak... egész perfekt, úri gavallér az Adolár gyerek... igaz a! még a lába se' lőcs-láb... no hát! Osztan hogy ragaszkodik hozzám, szegényke! Tűzbe menne értem... olyan bizonyos a külföldi útam, mintha már vasúton volnék... Ej, ha Gracziózáat is magammal vihetném, valahogy úgy, hogy a világon senki sem tudna róla... Bolondság! Feküdjünk le.»

Már egészen benne volt abban a szokásban, hogy dél felé keljen fel s ha felkel, nem tud mit csinálni. Egyedüli szórakozása ilyenkor legújabbán vásárolt fogata és háttas lova. Az istállóban nézeget szét, néha nyergeltet, vagy befogat s neki a sugár-útnak...

Elképzelhetetlen az, hogy a nagyuraknak milyen multság az unalom!

(Folyt. köv.)

BÖLCS BOLONDSÁGOK.

A ki idősebb feleséget vesz, mint maga, az kettős vénséget készít magának.

*

Nincs mit vele dicsekedni, ha valakit óriási szótöbbséggel választanak meg valamivé: mert az okos és érdemes emberek mindig kisebbséget képeznek a világon.

*

Fiatal özvegyasszonyok olyanok, mint bizonyos elemécek mély gondolatai: eredetieknek látszanak és lebilincselnek, pedig már használta őket valaki

*

Milyen nagy és soha el nem hárítható baja az az emberiségnek, hogy nem lehet a Múzsák ellen vétkezők számára is javító-intézetet felállítani!!

*

A törvény azt rendeli, hogy örültek nem házasodhatnak!

Hányan tapodják lábbal mindennap ezt a törvényt!

BECSÜLETBŐL.

Idegen: (Egy falusi emberhez.) Hol lakik a bíró, atyafi?

Falusi: Épen ott megy a gazember, ni!

Idegen: (Később a bíróhoz.) Bíró uramnak bizonyosan szép fizetése van?

Bíró: Fizetés? Nincs nekem, uram, egy garas se: csak becsületből szolgállok.

ERRE TESSÉK FELELNI!

— Mit nevet az úr mindig, valahányszor én erre megyek?

— De minek megy az úr mindig erre, valahányszor én nevetek?

HOSSZÚ TERMINUS.

Épen borotválkozni készülődik a jogász, míg társai a 32 levelű bibliát forgatják, midőn lezíg belép.

Jogász: Mi jót hoz, lezíg?

Izíg: Megkühvetem a tens ifjórát, a restanckiáért jöttem.

Jogász: Remélem, fog várni addig, míg a szakállam lenyírom.

Izíg: Hod ne várnék, nadjon szívesen.

Jogász: (Társaihoz fordulva.) Hallottátok úgy-e a mit lezíg mondott. — Minthogy pedig a szakállam elég divatos, tehát nem nyírom most le. — Majd jöjjön akkor lezíg, ha leveszem. Adieu!

ZSEBMETSZŐK KÖZT.

Első: Hallottad, hogy már meg hamis ötösök vannak forgalomban?

Második: Csak nem tán? Ördög bujjék a gazemberibe! Most már megeshetik rajtunk, hogy némely fáradozásunk egészen potyára mén!

HALLATLAN KÖVETELÉS!

— Tisztelt kiadóhivatal, — szól egy polgár egyik napilapunk kiadóhivatalában, — egy hirdetést hoztam, tessék kiadni.

— Jól van, meg fog jelenni: két forint az ára.

— Micsoda? hiszen sajtó-szabadság van tán, vagy mi?

AZ Ó-KORBÓL.

*A legkisebb bajt választám magamnak,
Demveritos így érvele.
Ha kérdezők: mi értelme van annak,
Hogy élte párja csak fele?*

Vadasz.

AZ ANGYAL.

— Mamácska, mi az az angyal? — kérdi a kis leányka.

— Az angyal kis leányom, égi lény, a melynek szárnya is van.

— Hát a gouvernantnak nincs szárnya, mégis azt mondja neki a papa, hogy «angyal».

— Oh, megállj csak kis lányom, azért hogy nincs neki szárnya, mégis repülni fog ő még ma.

NONSALANSZ.

— De báró úr, ön oly tiszteletlenül nyilatkozik a nőkről, — beszéljünk inkább másról.

— Szabad talán a nagysád kezéért esedeznem?

AZ ÁRVIZEK IDEJÉBŐL.

Este.

Reggel.

MEGFORDITVA.

— Nézd csak pajtás, én még alig vagyok negyven éves és már csupa ősz a hajam. Hja: berántott a Fuchs zsidó úgy, hogy minden vagyonomat elvesztettem s akkor egy huszonnégy óra alatt megöszültem.

— Látod, czimbora, én velem egészen az ellenkező történt: én már galamb-ősz voltam, mikor egyszer csak hirtelen meghalt az anyósom; s arra egy huszonnégy óra alatt megint egészen megfeketült a hajam.

SZERKESZTŐI KIFOCÁS.

A munka mester-kézre vall,
Van benne hang...erő...
Kár, hogy szerzője fiatal,
S_z így nem közöihető.

Vadasz.

— Beteg vagy édesem, hogy olyan bágyadtnak látszol? Talán megint azok a gonosz ájulások?
 = Oh, dehogyan! arra most csakugyan nagyon is gyöngö volnék.

H A . . . ?

Látogatóba megy Solyom úr a feleségével. A meglátogatott házi asszonynak egy papagája van.

— Ejnye beh szép papagáj! — jegyzi meg Solyom úr.

= Szép ám, — magyarázza a papagáj urnője, — mert a papagájnak az a természete, mentől vénebb, annál szebb.

Solyom úr felsóhajt s a feleségéhez fordulva szól:

— Hm! látod, ha te papagáj volnál, most már gyönyörű lehetnél.

BIZONYÍTÉK.

— Bátor ember ön? — kérdi a tüzoltó-parancsnok a felvételre jelentkező tüzoltót.

= Meghiszem azt! — felel a tüzoltó, — hoinap harmadikszor nősülök.

JÓ AJÁNDÉK.

A tekintetes úr pesti jogász fiának a nevenapjára egy természetes nád-pálczát küld ajándékba s a következő sorokat írja hozzá:

«Kedves Tóni fiam! Itt küldök neked névnapi ajándékkül egy szolid nád-pálczát. Te mindig úgy viselted magad, hogy ezt már rég megérdemelted.

Szerető apád».

A FELSŐBB LEÁNYISKOLÁBÓL.

Igazgatónő: (Az iskolát elvégzett leányokhoz.) Nos, kedveseim, sok szerencsét kívánok az életben. Mi akar kegyed lenni, Irma kisasszony?

Irma: Én tanítónő szeretnék lenni.

Igazgatónő: Hát kegyed, Erzszi kisasszony?

Erzszi: Én távirdai hivatalnok.

Igazgatónő: Nos, és kegyed, Ella kisasszony?

Ella: Oh én csak anya.

Azt hinné az ember, hogy ezek udvariasan üdvözlik egymást, pedig dehogy!

MI AZ ALAPSZÁM.

A kik a sz—i gimnáziumba jártak, bizonyára nem felejtették el a jó öreg P. bácsit, a mi kedves matheseos professzorunkat. Sokat látott és sokat tapasztalt öreg úr volt. A dicső emlékezetű szabadságharczot is végig küzdötte, emlékül belőle csak az maradt, hogy bal keze mutató ujját egy muszka pengéje *félíg* lecsapta.

Történt egyszer, hogy iskolánkat a tanfelügyelő meglátogatta s természetesen sorba járta az osztályokat. Benézett a mi tantermünkbe is, hol épen P. bácsi magyarázgatta a logarythmusokat.

A tanfelügyelő úr kívánságára bemutatta a professzor legjobb tanítványait s azokat jól megforgatta az algebrából. Nagyon meg volt elégedve a feleletekkel.

— Hát lássuk most a gyöngéket is, — szölt mosolyogva a tanfelügyelő.

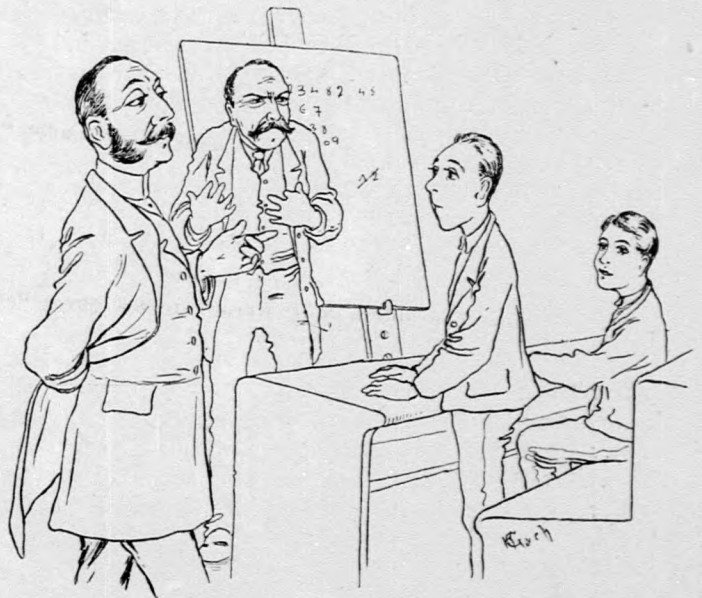
Természetes volt (no, t. i. azoknak, kik ismerték), hogy a B. Laczi legméltóbb a «gyöngé» gyengéd jelzőre.

Laczi barátunk felállt s tétován, zavartan nézett a tanfelügyelőre.

— Meg tudná-e mondani, barátom, hogy a tizedes törteknek mi az alapszáma?

Meg lehetett volna esküdni, de sőt fogadni is rá, hogy Laczi nem tudja.

Nem is tudta volna, ha...

A kedves P. bácsi, a mi professzorunk feltartotta a tanfelügyelő háta megett a két tenyerét s úgy mutatta ujjain a mondandó számot.

— *Kilencz és fél*, — felelt a szegény Laczkó.

Falrengető hahota és pajkos éljenzés verődött az iskola falakhoz. Amaz Laczinak, emez a csonka-ujju professzornak szölt.

— Úgy látszik, pajtás, hogy téged kilöktek a kocsmából?

— Ki ám, de épen jókor, mert már épen készülni akartam haza.

BEJELENTÉSI HIVATALBAN.

Hivatalnok: Kérem csak sorban, egyik a másik után! Csak nyugodtan és rendben, nehogy zavarba hozzanak: jól tudom, ki-ki mit akar. Nem kell egyszerre indoknak megrohanni az embert. Kérem tehát legelőször Krausz ur lépjen elő. Tehát hányadikán született a fiu?

Krausz: Uram, miféle ostobaságot beszél ön?

Hiv.: Krausz ur!

Krausz: Én házasság végett jövök ide, s ön ilyen dolgokról kérdez engem?

Hiv.: Igaz, most jut eszembe. Bocsánat, azt hittem születést bejelenteni jött. Kérem, tessék egy pillanatra leülni, mindjárt rá kerül a sor. — Neumann kisasszony, kérem! Tehát a születés dátuma és éve?

Neum. ks.: 1809 márczius 10.

Hiv.: Olyan idős már a fiu?

Neum. ks.: De kérem, hiszen a nagyanyámé.

Hiv.: És csak most született?

Neu. ks.: Dehogy, most halt meg!

Hiv.: (Szórakozottan.) Igaz, igaz! Hol is van a halálzási regiszter? Megvan. Kérem tessék csak leülni, mindjárt elkészítem az okmányt. — Most pedig, Sommer úr, kegyed születni óhajt?

Sommer: Nem, eljegyeztetni.

Hiv.: Nem tudna kérem, inkább halálesetet jelenteni? Épen annak a lisztája van a kezemben.

Som.: Sajnálom.

Hiv.: Na talán majd máskor lesz szerencsénk. (Mindig zavartabban.) Na, Stiefelné asszonyság, tehát mikor is halt meg?

St.: Még eddig legalább nem.

Hiv.: Hiszen ön azt mondja a nagyanyja — — —

St.: De hisz nincs is nagyanyám.

Hiv.: De istenem, mit akar akkor én tőlem?

Neu. ks.: Hiszen az én voltam!

Hiv.: Igaz, igaz! Tehát az ön újszülött — — —

St.: Hiszen az a leányomé.

Hiv.: Az istennyila —, mostmár torkig vagyok. Csend és nyugalom, mondom, nehogy hiba történjék. Mindekelőtt hallgatás, míg mindent bevezetek. (Ír egy darabig.) Így! Most minden készen van. (Szétosztja az egyes okmányokat.)

Krausz: (Széthontva papírját.) Micsoda? Én Neumann kisasszony elhalt nagyanyjával házasodtam volna össze?

Sommer: És én legyek Krauszné asszony leánya?

Neu. ks.: És Stiefel asszonyság 1809 óta az én férjem?

Hiv.: (A lehető legnagyobb zavarban.) Uraim, azt hiszem, roppant fogfájásom van. (Kirohan és beküldi helyettesét, kinek csakugyan sikerül elintézni az ügyeket. Bocsánatkérő kifejezésekben természetesen nincs hiány távozáskor.)

Hiv.: (A távozókhoz.) Csak bátorság és kitartás, Krausz úr. Minden kezdet nehéz. Mindenhez szokni kell. Ha ismét házasodik, majd jobban lesz. Neumann kisasszony, ha nagyanyja ismét meghal, gondoljon reám. Látják, kérem, most mindegyikükkel tisztában vagyok. Isten önnel, Sommer úr, s kívánom, hogy mielőbb megérjenek egy ily pompás temetést fiatal feleségével: Stiefelné asszonnyal.

DE INKÁBB...

Első gavallér: Szegény szép kis menyecske: olyan vén tuzok férje van.

Második gavallér: De inkább szegény vén ember, hogy olyan szép fiatal felesége van!

UJ DIOGENES.

A: (Figyelmesen nézi a temetőben a sirkövek feliratát.)

B: Mit kutatsz te voltaképpen?

A: Olyan sirkövet keresek, a melynek a felirata nem hazudik.

JÓ AZ ISTEN...

Jó az Isten, a világot
Nagy csapástól, hogy megójjja,
Nem akad a verseimnek
— Kiadója. *Vadász Lajos.*

KEDV ÉS HIVATÁS.

Fogház-igazgató: (Az új rabhoz.)
Itt minden rabnak valamivel foglalatoskodnia, valami mesterséget kell üznie; de meg van engedve, hogy mindegyik választhasson magának valami mesterséget, a mire kedve vagy a miben gyakorlottsága van; na, hát maga mi akar lenni?

Fogoly: Léghajós.

ETYMOLOGIA.

Tűzhelynek a családi kört
Miért mondják — most már értem;
Úgy *patogott* rám a multkor
Ifju nőm a — mézes héten.

Vadász.

GYANAKODÁS NETOVÁBBJA.

Tanár. Csekő, ki uralkodott előbb:
Titus vagy Vespasianus?

Csekő. Titus.

Tanár. Nem igaz.

Csekő. Vespasianus.

Tanár. Hm! csakhogy ezt bizonyosan a szomszédja súgta meg magának, amice!

GRATULÁLHAT!

— Uram, — mond az orvos, — gratulálok önnek.
= Hogyan? hát csakugyan jobban leszek? — kérdi a nehéz beteg reménykedve.

— Nem, azt én nem mondtam. Hanem a mint a kollegáimmal tartott konzultáció után véljük, az ön betegsége egészen valami új; ha ezt majd végképen megállapítjuk: önről fogjuk elnevezni a betegséget.

MEGMUTATTA.

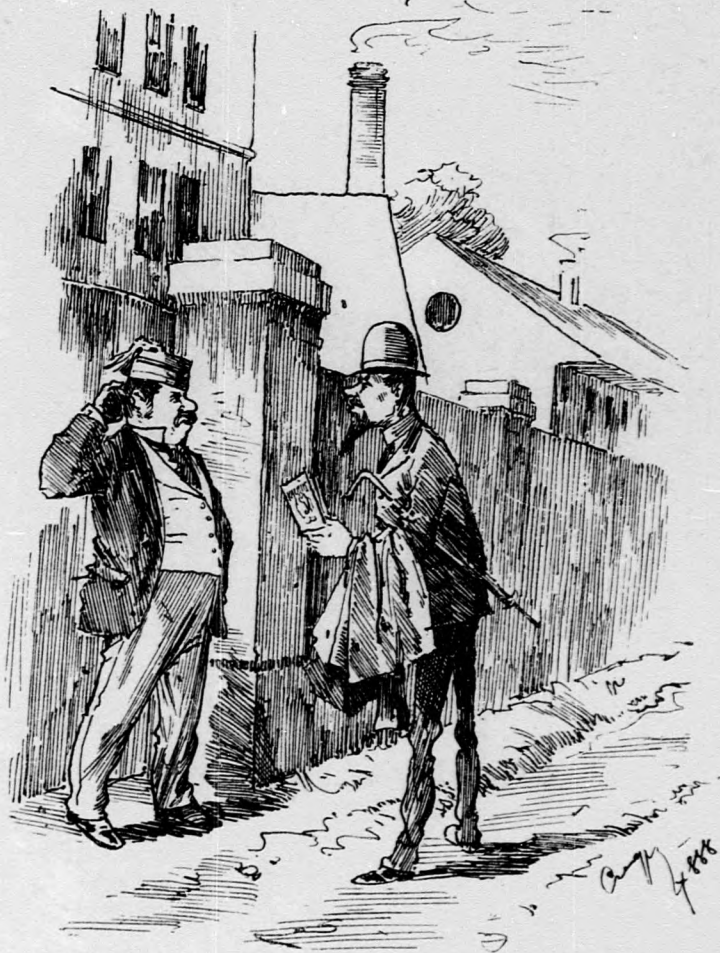
Nagyobb társaság van együtt, mikor a háziasszony kedves gyűgyөгő kis lányát bevezetik. — Azonnal e kérdést intézik hozzá:

— Mutasd meg kis lányom, hol van a papád?!

Csak bámul a kis bohó, aztán sirva fakadva szalad az urak csoportja felé s hebegve kiáltja:

— Í...í...ides tataim!

FURCSA GYÁR.

Idegen: Ugyan kérem, mit készítenek ebben a gyárban?

Gyáriigazgató: Hm! Soha ki nem találná az úr: — deficitet.

MAGASABB SNÁJDERISZTIKA.

— No, Kecske úr, mit szól a nadrágomhoz? Párisban vettem.

= Uramisten, hát mit szóljak? Nem lehet tagadni, hogy van benne egy-két jó gondolat, de egészben véve nagyon is reális színezetű. Semmi ideális, semmi felszárnyalás nem látható rajta.

MENTSÉG.

Bíró: Ön panaszló zsebéből egy órát lopott ki, a mit többen láttak; van-e valami mentsége?

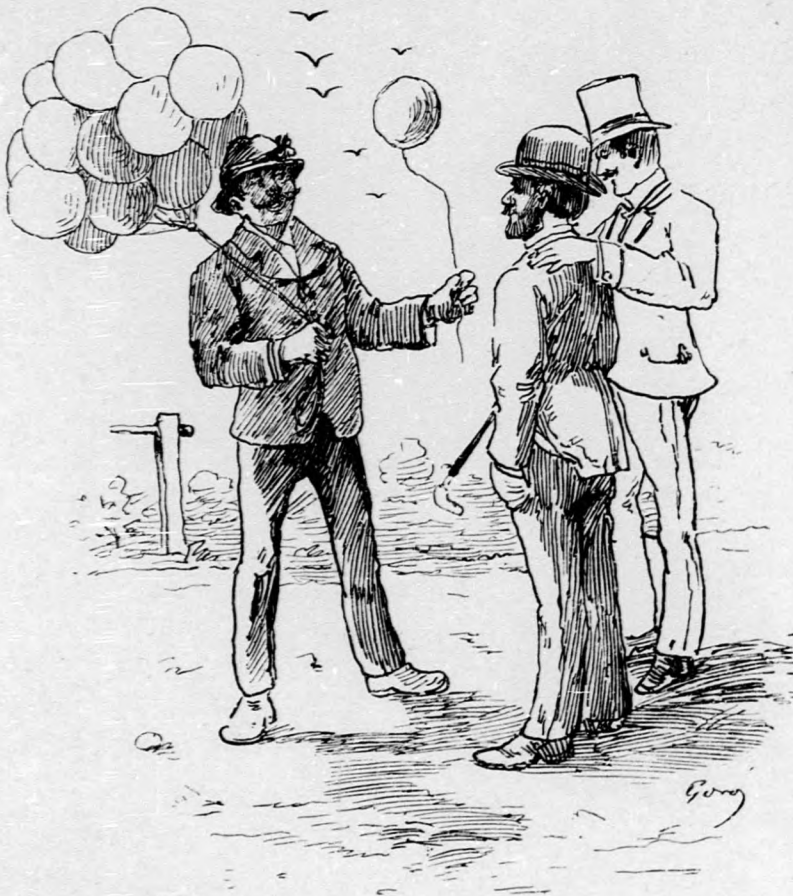
Vádlott: Igenis: nem tudtam, hogy látnak.

HELYBENHAGYÁS.

«A bor erősít» így a doktorok. —
S okom nincs kételkedni rajta,
Mert im' egy pár pohárt lehajtva
En talpon állok és a föld forog.

Vadász.

AZ ÁM!

— Ugyan, kérem alássan, tessék megvenni tőlem egy léggömböt.

— De barátom, mit csináljunk mi vele?

— Hát én mit csinállok ennyi sokkal?

ELÉGEDETLENSÉG.

Szerkesztő úr, kifogás van
A beküldött honoráron; —
E verseket «ötösével»
Honorálta már — tanárom.

Vadász Lajos.

ÉRKEZŐ TAVASZHOZ.

Isten hozott! Légy köszöntve,
Visszatérő kedves tavasz!!
Emlékszel voit kedvesemre:
A kit most látsz, — ez már nem az!

Herman Lipót.

MEGVÁLTÁS.

Uram-Jézus! dicső, örök
A Te érdemed.
Mért, hogy Téged pogány s török
Meg nem értenek?

Bűntől megváltád az egész
Emberiséget, —
Mondván: «Egy Istent tartunk és
Egy feleséget».

Herman Lipót.

TETTETÉS.

Szomorú a szép Olga
De komolyan ne vedd!
Tettetés — ez a lányka
Vigasztalót keres!

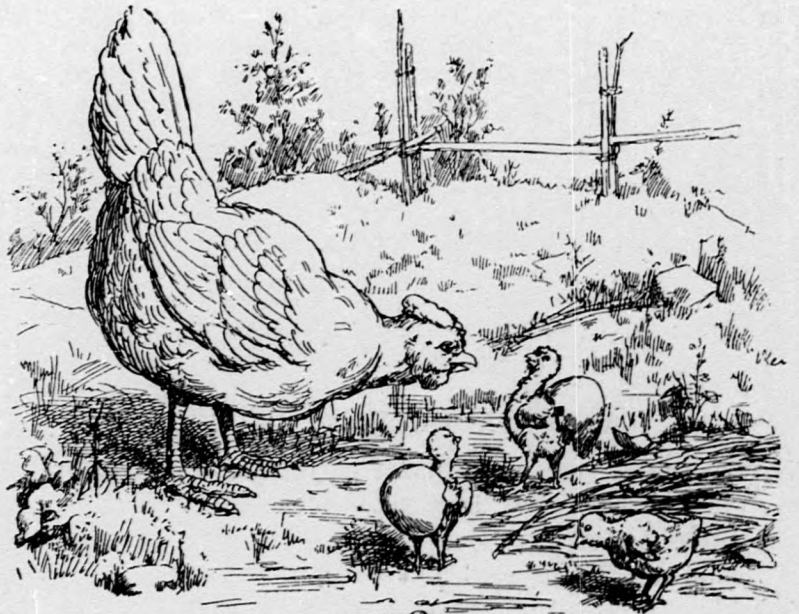
Mátrai Jenő.

MODERN FIU.

Csodálják Pistát, a kik ismerék:
Ezelőtt mily szép volt,
Milyen derék,
Hogy így elrútlut
Az a szép alak,
Ki hitte volna, hogy
Még púpja lesz!...
S hja! ő is az újkor
Szülöttje csak:
Nagy urak előtt
Folyton — görnyedez.

Rajongó.

ÁLLAT-MESE.

Anyatyúk: (Le akarja hántani az épen kibujt csibékről a tojás-héjat.)
Csibék: Mama, ne bánts a turnűrünket.

Van szerencsém tisztelettel tudomására juttatni, miszerint fáradozásomnak sikerült ama régen óhajtott kívánságnak megfelelni, hogy

AZ URALKODÓHÁZ TAGJAINAK ARCZKÉP-GYŰJTEMÉNYÉT

elkészítettém, mely eddig nem létezett és mely tökéletessége és művészi kivitele által a legáltalánosabb elismerésben részesült. — Ez izléssel kiállított lapon az uralkodóház tagjainak

53, a legkiválóbb művészek által készített arczképét

nyujtom, melyek valamennyien a legutóbb készült fényképek után állítottak elő.

Szerencsém van tehát ezen kép megvásárlására, mely igen szép szabadísztt képez, fölkérni, és remélem, hogy kérésemet annál inkább siker fogja koronázni, mivel minden magyar hazafi örömmel fogja az uralkodóház tagjainak sikerült kivitelü arczképeit tulajdonául vallani.

A kép 70 cm. magas és 90 cm. széles. Igen elegáns, carton papíron, színes alapnyomással, darabja 80 kr, csomagolással és bérmentve 95 kr.

12 darab megrendelésnél 1 ingyenpéldány.

A képen lévő alakok jegyzéke:

I. Ferencz József Ő felsége. Erzsébet királyasszonyunk. Rudolf trónörökös. Stefánia trónörökösne. Erzsébet főhercegnő. Mária Valeria főhercegnő. Gizella főhercegnő. Lipót bajor herceg. Mária Erzsébet hercegnő. Mária Lujza Augusztia hercegnő. Ferencz József György herceg. Conrád Lipót herceg. Károly Lajos herceg. Mária Terézia főhercegnő. Estei Ferdinánd Ferencz főherceg. Ottó főherceg. Mária Jozefa főhercegnő. Károly Ferdinánd Lajos főherceg. Margit Zsófia főhercegnő. Lajos Viktor főherceg. Albrecht főceg. Württemb. Mária Terézia főhercegnő. Erzsébet főhercegnő. Frigyes főherceg. Izabella főhercegnő. Mária Christina főhercegnő, Spanyolország királynéja. Károly István főherceg. Mária Terézia főhercegnő. Jenő főherceg. Vilmos főherceg. József főherceg. Clotild főhő. Mária Dorottya főhercegnő. Margit Clementine főhercegnő. József Ágost főherceg. Fülöp László főherceg. Mária Henrietta főhercegnő, belga királyné. Lipót főherceg. Ernő főhg. Zsigmond főherceg. Henrik főherceg. Rainer főherceg. Mária főhercegnő. IV. Ferdinánd Toscana nagyhercege. Alice, Toscana nagyhercegnője. Salvator Károly főherceg. Mária Immaculata főhercegnő. Salvator Lipót főherceg. Salvator Ferencz főherceg. Salvator Albrecht főherceg. Salvator Lajos főherceg. Salvator János főherceg. Modenai Adelgunda főhercegnő.

Megrendelésnél kérem az árat (mely levélbélyegeken is eszközölhető) előre beküldeni, miután utánvételeknél a porto magasabbra rug.

Tisztelettel

MEZEI ANTAL

Budapest, Gizella-tér 1. szám.

Süketeknek

Egy személy, ki egyszerű szer által 23 évi süketség- és fülzugásától meggyógyult, készségesen küldi annak leírását német nyelben mindekiének ingyen. Czím:

Nicholson, Wien, IX., Kolingasse 4.

A PALLAS

IRODALMI ÉS NYOMDAI RÉSZVÉNYTÁRSASÁG

(Budapest, IV., Kecskeméti-utca 6.)

kiadásában megjelent és minden hazai könyvkereskedésben kapható:

Dr. BIHARI PÉTER (egyet. magántanár): **Egyetemes és részleges eszthetika.** 630 lap. Ára 3 frt.

Jelenleg az egyetlen rendszeres eszthetika magyar nyelven.

A budapesti társaság. Fővárosi fény- és árnyképek. Ára 3 frt.

A Vassili „Société de Berlin” munkájának módorában írt mű a magyar főváros társadalmának főszereplőiről. 1800 többé-kevésbé a nyilvánosságban szereplő egyénről történik benne megemlékezés.

PETELEI ISTVÁN: **Az én utcám.** Elbeszélések egy kötetben 17 iv 280 oldal. Ára füzve 1 frt 80 kr. — **TARTALOM:** 1. Őszi napsugár. — 2. Szeret. — 3. Szomszédaim: I. Patakiék és a néni. II. A rácz Boglárról. III. Klára az anya. IV. Sugár a buba. V. A porkorum inspektor. VI. Kati. VII. Két gyermekről. — 4. A kapu be van zárva. — 5. Máli. — 6. Rosz vásár.

A mély és igaz vonás sok ez elbeszélésekben. A jellemzés ereje nem egy helyütt meglepő. Az előadásban pedig Petelei virtuoz. Legjelesebb elbeszélőnk közt gyorsan helyet tudott szerezni magának.

A NEW-YORK

ÉLETBIZTOSÍTÓ-TÁRSASÁG.

Alapított 1845-ben s tisztán kölcsönösségen alapul.

1888 január 1-én az aktívák 430 millió frankra rugtak. Felosztható nyereség-többlet 34.471,813 frank.

A tőkeletétek jövedelme 19½ millió frank, ami az aktívák 5% és a tartalék 5½%-át teszi.

Fennállása óta, 1888 január 1-ig a társaság kifizetett:

Esedékes biztosításokért 272.573,634 frankot
Nyereseményekért és visszaváltásokért 278.066,240 „

Az 1887-ban ujjonnan felvett biztosítások 553 millió frankra emelkednek.

A társaság Európa fővárosaiban, éppgy mint Ázsiában, Afrikában, Amerikában fiókokat állított fel. Miután tisztán kölcsönösségen alapul és miután nincsenek részvényesei, a tőke és nyereség a biztosítottak kizárólagos tulajdona marad.

Referenciák Magyarországon:

A magyar általános hitelbank.
A magyar kereskedelmi bank.
Strasser és König Budapesten.
Deutsch Ignác és fia.

Közelebbi felvilágosításokat ad 15

A NEW-YORK
életbiztosító-társaság igazgatósága,
Budapesten, koronaherczeg-utca 20.

BARNA FOGORVOS

Budapest, Váci-utca 24. szám.

Készít egyes fogakat, fogsorokat és plombokat, jótállás mellett; árak mérsékeltek.

HIRDETÉSEK

az Üstökös részére felvételnek kiadóhivatalunkban

BUDAPESTEN

Kecskeméti utca 6. sz. alatt.

„THE GRESHAM“

életbiztosító-társaság Londonban.

Fiók Ausztriában:

BÉCS,

Gisellastrasse 1, a társaság
saját házában.

Fiók Magyarországon

BUDAPESTEN,

Ferencz József-tér 5. és 6,
a társaság saját házában.

A társulat vagyona . . . frank 97.872,236,55

Évi jövedelem prémiai és kamatokban 1887. jun. 30-án • 18.678,393,10

Kiadások biztosítási, járadék-szerződések és visszavételekre stb. a társulat fennállása óta (1848) több mint • 191.108,220,84

Az utolsó 12 havi üzleti időszakban a társulatnál . . . 58,038,225.—

frankért új ajánlatok tétettek, mi által a társulat fenállása óta tett ajánlatok összege 1.510,786.529,58 francra rúgnak.

Prospektusok, valamint minden egyéb fölvilágosítások nyujtatnak az osztrák-magyar monarchia minden nagyobb városaiban ügynök urak és az osztrák és magyar fiókok által. 4578

MAROSSZÉKI

TÖRTÉNETEK

Irta

JAKAB ÖDÖN

Gyárfás Jenő rajzaival.

Ára 2 frt.